

NOTAT

26. januar 2009

Sag 08/02603
/EBST+SIK+SFS+FS+DEP

Høringsnotat vedrørende forslag til lov om ændring af næringsloven, markedsføringsloven, erhvervsfremmeloven og forskellige andre love på Økonomi- og Erhvervsministeriets område. (Regelforenklning for tjenesteydere, oplysningspligt for tjenesteydere, regler om akkreditering og metrologi samt oprettelse af et produktkontaktpunkt)

1. Indledning

Lovforslaget blev sendt i høring den 31. oktober 2008 med høringsfrist den 5. december 2008.

Der er modtaget 65 svar fra de 217 hørte organisationer. Heraf har de 37 haft bemærkninger til forslaget.

Lovforslaget skal sikre, at lovgivning på Økonomi- og Erhvervsministeriets område er i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked eller ”servicedirektivet”. Servicedirektivets formål er at sikre et mere velfungerende indre marked for tjenesteydelser.

Lovforslaget indeholder også ændringer af erhvervsfremmeloven for at kunne anvende Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 764/2008 og nr. 765/2008 fra ”varepakken”, der blev vedtaget den 9. juli 2008.

Lovforslaget indeholder forslag om ændringer af følgende:

1. Lov om omsætning af fast ejendom (bestemmelsen om, under hvilken juridisk form ejendomsrådgivervirksomhed må drives, ophæves).
2. Lov om autorisation af elinstallatører (muligheden for at begrænse en autorisation for elinstallatører tidsmæssigt fjernes. Endvidere foreslås det at ophæve krav om ikke at have forfalden gæld til det offentlige).
3. Lov om gasinstallationer og installationer i forbindelse med vand- og afløbsledninger (krav om ikke at have forfalden gæld til det offentlige ophæves).
4. Næringsloven (bestemmelserne om speditører, auktionsholdere og vekselere ophæves. Der er bl.a. tale om krav om fast forretningssted for speditører og vekselere samt territoriale begrænsninger for auktionsholdere og vekselere).

5. Lov om maritime uddannelser (der foretages en mindre sproglig tilpasning af bestemmelsen om godkendelse af kurser og uddannelser, der afholdes uden for Danmarks grænser).
6. Lov om dykkerarbejde og dykkermateriel (krav om ikke at have forfalden gæld til det offentlige ophæves. Desuden indsættes en bemyndigelse til at kunne fastsætte nærmere regler om adgang til udøvelse af erhvervsdykning, herunder regler om oplysningspligt).
7. Markedsføringsloven (forbud mod hhv. rabatkuponer og købsbetingede konkurrencer ophæves, og der indsættes en bemyndigelse til økonomi- og erhvervsministeren til at fastsætte nærmere regler med henblik på at opfylde visse af servicedirektivets krav om, at tjenesteydere skal give kunderne en række oplysninger).
8. Lov om erhvervsfremme (den nuværende hjemmel til, at Sikkerhedsstyrelsen kan varetage administrationen af reglerne på akkrediterings- og metrologiområdet omformuleres, så Sikkerhedsstyrelsens beføjelser på akkrediterings- og metrologiområdet beskrives mere præcist end hidtil, den nuværende hjemmel til opkrævning af gebyrer ændres, klagebestemmelserne tilpasses, og der indsættes en bemyndigelse i erhvervsfremmeloven til økonomi- og erhvervsministeren til at fastsætte regler, der er nødvendige for at administrere de to forordninger i EU's "varepakke").
9. Lov om dispachører (loven ophæves).
10. Lov om translatører og tolke (loven ophæves).

2. Generelle bemærkninger

En række høringssvar udtrykker tilfredshed med høringsperiodens længde på 5 uger i lyset af den forholdsvist intense politiske debat om direktivet fra 2004 til 2006.

Overordnet set centrerer de hørte parters konkrete bemærkninger til lovforslaget sig om følgende områder:

- Markedsføringsloven.
- Lov om dispachører.
- Lov om translatører og tolke

3. Konkrete bemærkninger

3.1. *Lov om omsætning af fast ejendom*

Der er ikke modtaget bemærkninger til ændringsforslagene vedrørende lov om omsætning af fast ejendom.

3.2. *Lov om autorisation af elinstallatører*

Dansk Energi kan tilslutte sig lovændringerne.

***Kommentar:** Høringssvaret har ikke givet anledning til ændring af lovforslaget.*

3.3. Lov om gasinstallationer og installationer i forbindelse med vand- og afløbsledninger

Dansk Energi kan tilslutte sig lovændringerne.

Dansk Vand- og Spildevandsforening, DANVA, er tilfreds med, at autorisationsreglerne i deres substans er uændrede.

***Kommentar og indstilling:** Høringssvarene har ikke givet anledning til ændring af lovforslaget.*

3.4. Næringsloven

Der er ikke modtaget bemærkninger til ændringsforslagene vedrørende næringsloven.

3.5. Lov om maritime uddannelser

Der er ikke modtaget bemærkninger til ændringsforslagene vedrørende lov om maritime uddannelser.

3.6. Lov om dykkerarbejde og dykkermateriel

Medlem af Dykkerrådet Mogens Pedersen (udpeget på vegne af Dansk Byggeri) har meddelt, at han kan tilslutte sig lovændringerne. Der er ikke indkommet bemærkninger fra de øvrige medlemmer.

Erhvervs- og Selskabsstyrelsens Center for Kvalitet i Erhvervs Regulering finder det positivt, at kravet om, at erhvervsdykkere ikke må have forfalden gæld til det offentlige over 50.000 kr. ophæves, da dette forenkler proceduren i forbindelse med ansøgning.

***Kommentar:** Høringssvarene har ikke givet anledning til ændring af lovforslaget.*

3.7. Markedsføringsloven

a) *Ophævelse af forbud mod rabatkuponer og købsbetingede konkurrencer.*

Håndværksrådet beklager, at forbuddet mod rabatkuponer og købsbetingede konkurrencer ophæves, da dette medfører ulige vilkår for butikkerne muligheder for at tiltrække kunder og dermed på sigt skader variationen af forretninger og udvalget af varer.

Dansk Erhverv og Forbrugerrådet finder, at en ophævelse af forbuddene vil få store negative konsekvenser for både forbrugere og detailhandel. Forbrugerrådet og Dansk Erhverv kan derfor ikke støtte en ophævelse af forbuddet mod rabatkuponer og forbuddet mod købsbetingede konkurrencer i markedsføringslovens §§ 10 og 11. Det anføres, at rabatkuponer kendes fra andre lande, hvor det for forbrugerne betyder stort besvær, fordi de skal klippe kuponer ud af reklamer for at udnytte tilbuddene. Det kræver også, at de skal bruge tid på at indsamle samtlige aviser, blade m.v. for at få glæde af tilbuddene. Kuponerne angiver desuden kun rabatten og ikke før- og nupriser. Det gør markedet mindre gennemsigtigt. For detailhandelen er rabatkuponer forbundet med store administrative byrder ved håndtering af de mange kuponer, som de i mange tilfælde end ikke selv er herre over. Tilsvarende er købsbetingede konkurrencer med til at gøre markedet mindre gennemsigtigt og fjerner også forbrugernes fokus fra pris og kvalitet.

FDB og COOP Danmark tilslutter sig fuldt ud Dansk Erhverv og Forbrugerrådets modstand mod at ophæve reglerne om rabatkuponer og købsbetingede konkurrencer. De finder, at forslaget vil gå alvorligt ud over gennemskeligheden af priserne på dagligvarer til skade for forbrugerne. For detailhandelen vil det medføre stigende omkostninger og administrativt bøv, som vil resultere i højere priser på fødevarer.

Hverken Forbrugerrådet, Dansk Erhverv eller FDB og COOP Danmark finder det godt gjort, at servicedirektivet skulle nødvendiggøre, at de pågældende bestemmelser i markedsføringsloven ophæves.

De Samvirkende Købmænd (DSK) advarer mod at ophæve bestemmelserne, som har stor betydning for detailhandelen. DSK anfører, at det i særdeleshed vil have store negative konsekvenser at ophæve forbuddet mod rabatkuponer. En ophævelse af bestemmelsen vil medføre en mere uigennemsigtig prisdannelse, øget administrativt besvær for detailhandelen og besvær for forbrugerne i forbindelse med at klippe kuponer ud af tilbudsaviser, dagblade mv. DSK finder ikke, at dette stemmer overens med det arbejde, der i øvrigt foretages af regeringen for at sikre gennemsigtighed i prisdannelsen og mindske administrativt besvær for virksomheder mv.

Advokatrådet har ingen bemærkninger til ophævelsen af §§ 10 og 11. Advokatrådet har imidlertid noteret sig, at der i de specielle bemærkninger til § 7, nr. 2, henvises til, at artikel 16 pålægger medlemsstaterne at undlade at håndhæve visse krav overfor tjenesteydere, der leverer tjenesteydelser midlertidigt, hvorimod artikel 16 principielt ikke er til hinder for, at samme krav håndhæves overfor hjemlige erhvervsdrivende. Advokatrådet skal i den forbindelse bemærke, at der for advokater gælder et princip om ”dobbelt deontologi”, hvilket vil sige, at en udenlandsk advokat, der vil praktisere i Danmark, skal overholde reglerne i både sit hjemland og i Danmark, således at det regelsæt, der beskytter klienten bedst,

gælder. Der henvises til direktiv nr. 77/249/EEC om fri udveksling af tjenesteydelser for advokater.

HORESTA finder det generelt positivt, at forbuddet mod udstedelse af værdi- og rabatkuponer ophæves. HORESTA anfører, at ophævelsen af forbudet mod rabatkuponer vil bidrage positivt til HORESTA's medlemmers muligheder for at markedsføre sig på lige vilkår med udenlandske konkurrenter på deres produkter overfor såvel danske som udenlandske forbrugere. Rabatkuponer er iflg. HORESTA et indarbejdet – og også blandt forbrugerne – alment accepteret og anerkendt markedsføringsredskab.

Bryggeriforeningen finder det positivt, at reglerne om rabatkuponer og mærker samt lodtrækning og præmiekonkurrencer ophæves.

Forbrugerombudsmanden er af den opfattelse, at rabatgivning efter § 10, stk. 1, i dag har mindre praktisk betydning. Rabatgivning gives i dag i højere grad som led i kundeloyalitetsprogrammer, fordelsklubber o. lign., som er tilladt, hvis bl.a. oplysningspligten i § 9, stk. 1, om salgsfremmende foranstaltninger i øvrigt er overholdt. Det er således Forbrugerombudsmandens vurdering, at en klar og tydelig oplysning om tilbudsbetingelserne vil sikre forbrugerne en gennemsigtighed, der vil gøre opretholdelsen af det nuværende forbud mindre nødvendig. Vedrørende ophævelse af forbuddet mod købsbetingede konkurrencer anfører Forbrugerombudsmanden, at det må forventes, at der vil blive introduceret en række nye komplicerede – og formentlig også flere underlødige – konkurrencer. Forbrugerombudsmanden anfører derudover, at han vil være indstillet på at revidere Forbrugerombudsmandens eksisterende vejledning om salgsfremmende foranstaltninger, således at der foretages en præcisering af kravene i forbindelse med afholdelse af konkurrencer, herunder at der stilles krav om, at konkurrencerne generelt skal være lødige, og at der sikres offentlighed omkring udpegningen af vinderen mv.

Danske Reklame- og Relationsbureauers Brancheforening DRRB kan fuldt ud tilslutte sig ophævelsen af specialforbuddene om rabatkuponer og købsbetingede konkurrencer. DRRB anfører bl.a., at de betænkeligheder, der førte til indførelsen af § 10 først og fremmest var, at der blev givet rabat på et tilfældigt grundlag, og at det ville være besværligt for kunderne at få adgang til og opbevare kuponerne. Med informationssamfundet og den elektroniske udvikling kombineret med øget informationskrav, er det DRRB's opfattelse, at disse hensyn i dag er stort set ikke-eksisterende. Derudover bliver det anført, at forbuddet mod købsbetingede konkurrencer stiller danske virksomheder ringere end en række konkurrenter i andre EU-lande, der ikke har et tilsvarende forbud.

DI, hvis høringssvar også inkluderer bemærkninger fra DI Handel, DI Videnrådgivere, Foreningen af Rådgivende Ingeniører og ITEK, støtter ophævelsen af markedsføringslovens §§ 10 og 11. DI finder det af afgø-

rende betydning, at danske virksomheder ikke er underlagt særlige regler, der er med til at forringe virksomhedernes internationale konkurrenceevne, og som kan være til hinder for virkeliggørelsen af det indre marked. Specialforbuddene kan desuden spænde ben for, at virksomhederne kan udnytte nye teknologiske muligheder. En ophævelse af forbuddene vil give virksomhederne flere muligheder for at vælge netop den form for markedsføring, der passer til deres forretning, strategi, produkter og ikke mindst kunder. Og det vil gøre det muligt for virksomhederne at benytte den samme form for markedsføring i samtlige EU-lande. DI lægger afgørende vægt på, at lovforslaget både gælder for etablerede virksomheder og virksomheder, der leverer grænseoverskridende tjenesteydelser i Danmark. Det anføres, at markedsføringsloven allerede indeholder generelle regler, der sikrer, at forbrugerne ikke bliver vildledt, og at virksomhederne lever op til god markedsføringssskik.

Landbrugsrådet støtter ophævelsen af forbudene mod rabatkuponer og købsbetingede konkurrencer.

Kommentar: I henhold til artikel 16 i servicedirektivet har tjenesteydere ret til fri udveksling af tjenesteydelser. Artikel 16 indebærer, at medlemslandene kun kan fastsætte krav for adgang til og udøvelse af tjenesteydelsesvirksomhed, der er ikke-diskriminerende, proportionale og begrundet i hensynet til den offentlige orden, den offentlige sikkerhed, beskyttelse af befolkningens sundhed eller miljøet. Kriterierne er kumulative og udtømmende. Det vil sige, at et krav skal leve op til alle tre principper om proportionalitet, ikke-diskrimination og begrundelse i et af de fire tvingende almene hensyn. Det medfører, at medlemsstaterne ikke kan påberåbe sig andre tvingende almene hensyn, herunder hensynet til forbrugerbeskyttelsen.

Medlemslandene skal ikke ophæve deres nationale krav, forbud m.v., der ikke er i overensstemmelse med artikel 16, men kan ikke stille eller håndhæve dem overfor tjenesteydere fra andre medlemslande, der midlertidigt leverer tjenesteydelser i Danmark.

Artikel 16 er en af grundstenene i servicedirektivet og bygger på princippet om fri bevægelighed for tjenesteydelser, som følger af EF-traktatens artikel 49, som EF-domstolen har udviklet i sin praksis, jf. blandt andet sag C-33/74 van Binsbergen, sag C-120/78 Cassis de Dijon og C-76/90 Säger. I sidstnævnte udtalte Domstolen at: "Traktatens artikel 59 (nu 49) ikke blot kræver afskaffelse af enhver forskelsbehandling til skade for tjenesteyderen på grund af dennes nationalitet, men også ophævelse af enhver restriktion – også selv om den anvendes uden forskel på indenlandske tjenesteydere og tjenesteydere fra andre medlemsstater – der kan være til hinder for eller på anden måde genere den virksomhed, som udøves af en tjenesteyder med hjemsted i en anden medlemsstat, hvor han lovligt leverer tilsvarende tjenesteydelse." Der er altså tale om et restriktionsforbud, der fortolkes vidtgående.

Den fri bevægelighed og salgsfremmende foranstaltninger har EF-domstolen i sin tidligere praksis taget stilling til. Blandt andet i sag C-286/81. Domstolen anså et hollandsk forbud mod tilgift ved salg af varer for at være en handelshindring med følgende begrundelse: "En lovgivning, som begrænser eller forbyder visse former for reklame og visse salgsfremmende metoder, kan, selvom den ikke direkte påvirker indførslerne, begrænse disses omfang, fordi den påvirker mulighederne for afsætning af de indførte varer." Domstolen fastslog endvidere, at det ikke kunne udelukkes, at den omstændighed, at den pågældende erhvervsdrivende er tvunget til enten at anvende forskellige reklamesystemer eller salgsfremmende metoder, alt efter hvilken medlemsstat der er tale om, eller er tvunget til at opgive et system, som han anser for særligt effektivt, kan udgøre en hindring for importen.

Domstolen modificerede senere sin praksis vedrørende varernes frie bevægelighed (artikel 28 i EF-traktaten) i sag C 267-268/91 Keck og Mithouard. Sagen drejede sig om et forbud mod salg af varer til dumpingpriser og Domstolen fastslog, at nationale regler der regulerer salgformer og markedsføringsmetoder, faldt uden for anvendelsesområdet for artikel 28, såfremt den nationale regel finder anvendelse på alle berørte erhvervsdrivende og såvel retligt som faktisk påvirker afsætningen af indenlandsk fremstillede varer og varer fra andre medlemsstater på samme måde.

Der er imidlertid ikke overensstemmelse på dette punkt mellem artikel 28 og artikel 49, for så vidt angår prøvelsen af, om nationale regler vedrørende reklamer/salgsfremmende foranstaltninger udgør en handelshindring. Domstolen har efterfølgende haft flere lejligheder¹ til at anvende Keck-doktrinen på bedømmelsen af artikel 49, men har undladt at indskrænke anvendelsesområdet for art. 49 på tilsvarende vis.

Dette støttes blandt andet af Generaladvokat Jacobs forslag til afgørelse i C-405/98 Gourmet International, hvor han bemærker: "...at der ved bedømmelsen af restriktioner for fri udveksling af grænseoverskridende tjenesteydelser ikke gælder en tilsvarende undtagelse som den, der følger af Keck og Mithouard-dommen".² Domstolen ses i dommen at have fulgt generaladvokatens forslag, idet den ved bedømmelsen af om det svenske forbud mod reklame for alkoholiske drikke var i strid med artikel 49, blot konstaterede, at der var tale om en restriktion, der påvirkede det grænseoverskridende udbud af reklameplads. Domstolen fastslog derefter, at en sådan restriktion kunne være begrundet i hensynet til den offentlige

¹ C- 384/93 Alpine Investments (forbud mod uanmodet telefonisk henvendelse anset for at være i strid med art. 49C-34-36/95 De Agostini (forbud mod reklamer rettet mod børn), C- 405/98 Gourmet International (forbud mod reklame for alkoholiske drikkevarer i strid med art. 49).

² Forslag til afgørelse fra generaladvokat Jacobs fremsat den 14. december 2000 - Konsumentombudsmanden mod Gourmet International Products AB. Sag C-405/98.

sundhed, men lod det være op til den nationale domstol at bedømme, om kravet var proportionalt.

Der lægges således til grund, at anvendelsesområdet for artikel 49, som artikel 16 i servicedirektivet skal forstås i overensstemmelse med, også omfatter salgsfremmende foranstaltninger, hvad enten disse foranstaltninger træffes som led i afsætning af varer eller tjenesteydelser. Det betyder, at markedsføringsregler er omfattet af servicedirektivet, selvom servicedirektivet vurderes ikke at omfatte detailhandel med varer.

Da §§ 10 og 11 ikke kan hævdes at beskytte offentlig orden, sikkerhed, sundhed eller miljøet, og da de to forbud ikke er baseret på anden fællesskabslovgivning, kan bestemmelserne ikke opretholdes over for tjenesteydere fra andre medlemslande, der leverer tjenesteydelser på midlertidig basis her i landet.

En opretholdelse af forbudene om rabatkuponer og salgsfremmende foranstaltninger i markedsføringsloven overfor dansk etablerede tjenesteydere vil nødvendiggøre en bestemmelse, hvoraf det fremgår, at forbudene ikke finder anvendelse på udenlandske tjenesteydere. En national opretholdelse af bestemmelserne vil imidlertid samtidig betyde en konkurrenceforvridning overfor danske tjenesteydere, der i så fald vil være underlagt strammere regler på det danske marked end udenlandske tjenesteydere. Det kan omvendt vælges at ophæve forbuddene kun for udenlandske tjenesteydere, der leverer tjenesteydelser midlertidigt, da rabatkuponer generelt er uønsket i detailhandlen af både forbrugere og handlende, da det ifølge dem vil føre til administrative byrder for de små erhvervsdrivende og et ugenomsigtigt marked for forbrugerne.

Rabatgivning gives i dag i højere grad som led i kundeloyalitetsprogrammer, fordelsklubber o.lign. som er tilladt, hvis oplysningspligten i markedsføringslovens § 9 i øvrigt er overholdt. Det vurderes, at en klar og tydelig oplysning om tilbudsbetingelserne vil sikre forbrugerne en gennemsigtighed, der vil gøre opretholdelsen af det nuværende forbud mindre nødvendig.

Området vedrørende rabatkuponer og købsbetingede konkurrencer vil stadig være reguleret af markedsføringslovens generalklausul i § 1, vildledningsforbudet i § 3 og gennem de oplysningskrav i § 9 om salgsfremmende foranstaltninger, som yder et værn mod erhvervslivets misbrug af denne markedsføringsmetode over for forbrugerne, fordi forbrugerbeskyttelseskrav, der har hjemmel i anden fællesskabslovgivning, ikke bliver berørt af servicedirektivet. For så vidt angår området for købsbetingede konkurrencer, vil der ligeledes fortsat være mulighed for at skride ind overfor vildledende brug af konkurrencer i markedsføringen, da denne form for handelspraksis er forbudt ifølge direktivet om urimelig handelspraksis, som gennemført ved bekendtgørelse nr. 1084 af 14. september 2007 om urimelig markedsføring i forbrugerforhold.

Det skal endvidere bemærkes, at Forbrugerombudsmanden i sit hørings-svar af 9. december 2008 anfører, at han vil være indstillet på at revidere Forbrugerombudsmandens eksisterende vejledning om salgsfremmende foranstaltninger, således at der foretages en præcisering af kravene i forbindelse med afholdelse af konkurrencer, herunder at der stilles krav om, at konkurrencerne generelt skal være lodige, og at der sikres offentlighed omkring udpegningen af vinderen mv.

Der har på baggrund af høringssvarene vedrørende den foreslåede ophævelse af markedsføringslovens specialforbud (§§ 10 og 11) været afholdt møde med Europa-Kommissionen den 9. januar 2009 for at drøfte den juridiske rækkevidde af servicedirektivet i forhold til markedsføringslovens specialforbud. På mødet oplyste Kommissionen, at regler begrundet i forbrugerbeskyttelse ikke kan håndhæves overfor 'midlertidige tjenesteydere', medmindre reglerne har hjemmel i anden fællesskabslovgivning, jf. servicedirektivets artikel 16. For så vidt angår de danske forbud mod rabatkuponer og købsbetingede konkurrencer, var det opfattelsen, at:

1) Specialforbuddene ikke kan opretholdes overfor tjenesteydere fra andre medlemslande, der udøver markedsføring på midlertidig basis i Danmark, men at det modsat ikke følger af servicedirektivet, at man skal fjerne forbuddene overfor nationale virksomheder.

2) Det er spørgsmålet om indløsning af rabatkuponer og købsbetingede konkurrencer, der er afgørende i forhold til at opretholde forbuddene. Det er således ved en ophævelse af specialforbuddene overfor midlertidige tjenesteydere fra andre medlemsstater fortsat muligt at opretholde forbudene mod rabatkuponer eller købsbetingede konkurrencer, der indløses i Danmark.

På baggrund af mødet er det således opfattelsen, at konsekvenserne af at ophæve forbuddene overfor midlertidige udenlandske tjenesteydere, men i øvrigt opretholde dem vil være, at:

- en virksomhed etableret i udlandet, fx i Sverige, kan fremsende rabatkuponer til danske forbrugere, men disse rabatkuponer kan ikke indløses i Danmark, men alene i udlandet, fx Sverige,*
- en dansk detailhandelsvirksomhed ikke kan hyre en dansk eller tysk reklamevirksomhed til at udarbejde og fremsende rabatkuponer eller købsbetingede konkurrencer til danske forbrugere med henblik på indløsning i Danmark.*
- en dansk reklamevirksomhed ikke kan udarbejde rabatkuponer til danske forbrugere med mulighed for indløsning i Danmark for en udenlandsk virksomhed.*

National opretholdelse af forbuddet mod rabatkuponer forhindrer således indløsning i Danmark, uanset om der anvendes en udenlandsk tjenesteyder til at udarbejde rabatkuponerne. Det er således opfattelsen, at ved en ophævelse af markedsføringslovens specialforbud overfor 'midlertidi-

ge tjenesteydere' i Danmark, vil det ikke være muligt for danske virksomheder med servicedirektivet som juridisk grundlag at anvende udenlandske reklamevirksomheder til at levere rabatkuponer i Danmark med henblik på indløsning i Danmark.

Lovforslaget tilpasses, så markedsføringslovens §§ 10 og 11, dvs. forbuddene mod brug af rabatkuponer og købsbetingede konkurrencer, alene ophæves over for udenlandske tjenesteydere, der udøver servicevirksomhed på midlertidig basis i Danmark, såkaldte midlertidige tjenesteydere.

b) Oplysningspligter for tjenesteydere.

Håndværksrådet opfordrer regeringen til at sikre, at overholdelsen af især oplysningspligter ikke bliver unødvendigt byrdefuldt og sinker eller helt umuliggør udførelse af arbejdsopgaver, navnlig i forbindelse med indgåelse af aftaler om udførelse af mindre reparationsopgaver, hvor der ofte ikke indgår en forudgående tilbudsgivning eller forhandling. Manglende overholdelse af oplysningspligterne bør ikke medføre sanktioner i form af ugyldighed eller straf.

Kommentar: I servicedirektivet skelnes der ikke mellem, hvorvidt der er tale om udførelse af større eller mindre reparationsopgaver. Denne sondring indgår derfor ikke i den danske implementering af servicedirektivet. Servicedirektivets artikel 27, stk. 2, forpligter medlemslandene til at træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på at forpligte tjenesteyderne til at bevise, at oplysningspligterne er opfyldt, hvorfor oplysningspligterne foreslås strafpålagt. Hvis der i lovforslaget blev skelnet mellem større og mindre opgaver, ville direktivet blive overimplementeret, hvilket på et senere tidspunkt kunne give anledning til kritik fra Europa-Kommissionen og i sidste ende kunne føre til en sag mod Danmark ved Domstolen. Men i de tilfælde hvor oplysningerne ikke foreligger på det tidspunkt, hvor f.eks. en kontrakt med en bygherre indgås, vil der ikke være tale om en overtrædelse af lovforslagets oplysningspligter, da oplysningerne i sagens natur ikke kan afgives i god tid. Dette er præciseret i lovbemærkningerne. Endvidere er det præciseret i straffebestemmelserne, at en tjenesteyder ikke kan straffes for ikke at have givet oplysningerne i god tid.

Advokatrådet finder, at de krav, der i servicedirektivet stilles til advokaters oplysningspligt over for tjenestemodtagere, ikke adskiller sig væsentligt fra krav, der i forvejen stilles til advokaters oplysningspligt og som håndhæves af Advokatsamfundet. Advokatrådet finder det derfor afgørende, at det fastlagte tilsynssystem opretholdes, således at alle tilsynsbeføjelser er samlet hos en af staten uafhængig organisation, Advokatsamfundet. Denne ordning er ikke alene en forudsætning for tilsynets uafhængighed, men også for, at tilsynet har den nødvendige faglige kompetence og effektivitet. Advokatsamfundet foreslår derfor, at advokaterne undtages lovforslaget, samt at der i § 7a, stk. 2, indsættes en bemyndigelse

se til, at justitsministeren kan fastsætte nærmere regler for advokaters forpligtelser i forhold til tjenestemodtagere.

Danske Advokater foreslår, at reguleringen af advokaters oplysningspligt efter servicedirektivet undtages fra hovedloven og markedsføringsloven, og at der i stedet indsættes en bestemmelse, der bemyndiger justitsministeren til efter forhandling med økonomi- og erhvervsministeren ved bekendtgørelse at fastsætte nærmere regler med henblik på at opfylde de bestemmelser i servicedirektivet, som vedrører advokaters forpligtelse til at give oplysninger til tjenestemodtagere.

Forbrugerombudsmanden anfører, at den foreslåede § 7a om ændring af markedsføringsloven vil medføre en aktivitetsudvidelse for Forbrugerombudsmanden, og at denne aktivitetsudvidelse efter al sandsynlighed vil medføre et behov for yderligere ressourcer til Forbrugerombudsmanden.

***Kommentar:** Advokater er ikke undtaget fra servicedirektivet, og er derfor som udgangspunkt omfattet af lovforslaget. Forbrugerombudsmanden har allerede i dag tilsyn med advokater for så vidt angår oplysningspligter, mens fx overholdelse af etiske regler for erhvervet som udgangspunkt påses af Advokatsamfundet, hvorved erhvervets uafhængighed og uvilighed ikke vurderes at blive påvirket. En undtagelse for advokater ville ikke forhindre, at Forbrugerombudsmanden i øvrigt har mulighed for at føre tilsyn med, om advokater overholder markedsføringsloven. Hertil kommer hensynet til at stille alle erhverv omfattet af servicedirektivet lige. Endelig ville Advokatsamfundet eventuelt få svært ved at leve op til forpligtelserne om at føre tilsyn med udenlandske advokater, som må forventes kun at opholde sig midlertidigt i Danmark og herefter rejse hjem. Her vil Forbrugerombudsmanden til gengæld med udgangspunkt i den fælleseuropæiske håndhævelsesforordning på forbrugerområdet have stærkere håndhævelseskompetencer. Høringssvarene giver derfor ikke anledning til ændring af lovforslaget.*

3.8. Lov om erhvervsfremme

a) Reglerne om akkreditering, b) Gebyrer og c) Klagebestemmelserne
DANAK foreslår, at der i § 16, stk. 1, 2 pkt., indsættes et ”f.eks.” foran opremsningen af akkrediteringsydelse i lighed med opremsningen i § 14, stk. 2. Derudover påpeges det, at DANAK efter aftale med Sikkerhedsstyrelsen og med hjemmel i den gældende § 16, stk. 2, fastsætter priser indenfor akkreditering, og at der derfor ikke findes gebyrer på området. DANAK foreslår, at første afsnit i bemærkningerne til § 16 bør ændres i overensstemmelse hermed. Endelig gøres der opmærksom på, at det i bemærkningerne til § 17 om klage fremgår, at klager over akkrediteringsafgørelser ikke har opsættende virkning, og at dette formentlig også bør fremgå af lovteksten.

Dansk Erhverv finder, at bemærkningerne til § 14, stk. 1, 2. pkt., bør præciseres, så der ikke er tvivl om, at fortroligheden omkring virksomhedernes forretningshemmeligheder opretholdes.

DI ser ingen grund til at begrænse DANAK's udviklings- og arbejdsmuligheder ud over, hvad der fremgår af forordningen. DI vurderer, at der er en risiko for en sådan begrænsning i forbindelse med, at den eksisterende § 14, stk. 1, 3. pkt. ophæves, og en ny § 14, stk. 3 indføres. DI gør opmærksom på, at den ændrede formulering i § 16 vedrørende ”kommercielt baseret betaling” også fremover skal give DANAK mulighed for at fastsætte sine priser således, at virksomheden er økonomisk bæredygtig.

***Kommentar:** Det anføres i § 14, stk. 1, 2. pkt., og bemærkningerne hertil, at det i sager vedrørende akkreditering, alene (i modsætning til på metrologiområdet) er forvaltningsloven, der finder anvendelse (i modsætning til på metrologiområdet, hvor også offentlighedsloven skal finde anvendelse). Dette svarer til indholdet af de gældende regler. På baggrund af formuleringen i bemærkningerne om, at ”det som hidtil alene vil være forvaltningslovens bestemmelser om parters rettigheder, [] der finder anvendelse”, fremgår det, at der ikke er tiltænkt en indholdsmæssig ændring i forhold den fortrolighed, der kan forventes af det nationale akkrediteringsorgan ved behandlingen af sager.*

Den gældende bestemmelse i § 14, stk. 1, 3. pkt., foreslås ændret for at imødekomme kravet i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 765 af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering og markedsovervågning mv. Det fremgår af forordningen, at akkrediteringsorganerne ikke må konkurrence med overensstemmelsesvurderingsorganerne. Den gældende bestemmelse vil kunne fortolkes således, at der efter dansk ret ikke er noget til hinder for, at akkrediteringsorganet varetager sådanne opgaver, som det i henhold til EU-retten ikke kan fremover. Ændringen af bestemmelserne om akkreditering og metrologi skal netop sikre, at de danske regler ikke strider mod EU-retten. Det fremgår i øvrigt af bemærkningerne til bestemmelsen, at akkrediteringsorganet, uanset ændringen, fortsat kan løse opgaver, der ikke kan betegnes som akkrediteringsopgaver, når blot det ikke strider mod forordningen.

Det bemærkes, at den foreslåede § 14, stk. 3, erstatter § 14, stk. 1, 2. pkt. (bestemmelse om akkreditering af virksomheder i udlandet) og ikke 3. pkt.

Også bestemmelsen i § 16 ændres for at sikre, at de danske regler ikke strider mod EU-retten. Det fremgår af bemærkningerne til § 16, at rammerne for betaling skal fastsættes på en sådan måde, at der også gives mulighed for at understøtte områder, hvor akkreditering forekommer i begrænset omfang. I sådanne situationer vil prisen for akkreditering kunne afspejle dette, hvis ikke der i forbindelse med prisfastsættelsen var taget højde herfor. Dette er udtryk for, at virksomhederne skal gives nogle økonomiske rammer, der gør forsvarlig drift af akkrediteringsvirksomhe-

den mulig. Det fremgår imidlertid ikke klart af bemærkningerne, at priserne skal kunne fastsættes, så der også er mulighed for at skabe tilstrækkelige økonomiske ressourcer til udvikling af nye tiltag inden for akkrediteringsvirksomhedens rammer. En sådan præcisering vil være hensigtsmæssig, ligesom den af DANAK foreslåede præcisering af, at der på akkrediteringsområdet, i dag, ikke er tale om fastsættelse af gebyrer, men priser, og at der ikke er tale om udtømmende opregning af akkrediteringsaktiviteter i § 14, stk. 1, 2. pkt., men et eksempel-katalog.

Bemærkningerne om, at klage ikke har opsættende virkning, er i overensstemmelse med lov nr. 415 af 31. maj 2000 om klagenævnet for udbud, § 6, stk. 2. Efter denne bestemmelse har klager, der indbringes for nævnet, ikke opsættende virkning, med mindre dette er fastsat i lovgivningen. Det slås således blot fast, at der ikke er tale om en fravigelse af hovedreglen for sager, der indbringes for nævnet.

På baggrund af høringssvarene er der indsat et "f.eks." i § 16, bemærkningerne til § 14 og 17 er bibeholdt som foreslået, og i bemærkningerne til § 16 er der sket en præcisering som anført ovenfor.

d) Varepakken

DI finder det væsentligt, at § 2, stk. 1, udbygges med et punkt om standardisering, så det sikres, at der kan ydes offentlig støtte til den danske standardiseringsindsats. Da Danmark er forpligtet af både WTO-regler og europæisk lovgivning til at have en standardiseringsorganisation, mener DI desuden, at det vil være hensigtsmæssigt at indføre bestemmelser herom i loven. Det vil efter DI's opfattelse underbygge behovet for og nødvendigheden af, at standardisering støttes med offentlige midler, ligesom de forskellige interessentgruppers deltagelse i standardisering kunne præciseres.

Kommentar: Den foreslåede nye bestemmelse i § 2, stk. 1, nr. 9, er alene en præcisering af hjemmelen til økonomi- og erhvervsministerens årlige finanslovsbevilling til Dansk Standards aktiviteter på standardiseringsområdet. Der er således tale om en tydeliggørelse af bevillingshjemmelen i erhvervsfremmeloven. For så vidt angår Dansk Standards status som national standardiseringsorganisation fremgår dette af et bilag til direktiv 98/34/EF (informationsproceduredirektivet), og de opgaver, som Dansk Standard varetager som national standardiseringsorganisation, finansieres med finanslovsmidler via den årlige resultatkontrakt med Økonomi- og Erhvervsministeriet. Der ses derfor ikke at være behov for at lovgive nærmere på området. Høringssvaret har derfor ikke givet anledning til ændring af lovforslaget.

Dansk Erhverv påpeger, at den udtrykkelige hjemmel i finansloven til standardiseringsarbejdet ikke kun vedrører standardisering af produkter, men også af tjenesteydelser.

Kommentar: Dette er korrekt. Økonomi- og Erhvervsministeriet medfinansierer da også via den årlige resultatkontrakt med Dansk Standard udviklingsaktiviteter inden for tjenesteydelsesområdet. Høringssvaret har derfor ikke givet anledning til ændring af lovforslaget.

3.9. Høringssvar om lov om dispachører

Dispachørkommissionen fraråder, at lov om dispachører ophæves. Det anføres, at loven i sin nuværende form sikrer, at dispachører har en høj uddannelse og fuldstændig uvildighed. Kravet om høj uddannelse giver brugerne sikkerhed for, at dispachørens arbejde udføres af en person med de nødvendige kvalifikationer. Lov om dispachører sikrer desuden dispachørernes uafhængighed. Det påpeges, at tjenestemodtagere altid vil have adgang til en uvildig instans, da loven indebærer, at dispachørerne ikke kan afslå at udføre forretninger. Det anføres desuden, at den nuværende ordning er forbrugerbeskyttende, da det ikke er sket siden 1940'erne, at en dispachørafgørelse er blevet indbragt for domstolene. Ydermere anføres det, at autorisationsordningen ikke kan siges at være ikke-proportional, når den er begrundet i tvingende almene hensyn, nemlig beskyttelsen af de mange berørte personer i en given sag for en dispachør.

Det anføres endvidere, at den engelske privatbaserede dispachørordning ikke sikrer samme grad af uvildighed og kvalitet som den danske ordning. Det bemærkes tillige, at det ikke kun er Danmark, der har en offentlig regulering vedrørende beskikkelse af dispachører. Det bemærkes således, at der er offentlig regulering i Sverige, Finland, Norge og muligvis også Polen.

Lehmann Christensen, Middelboe og Kofoed anfører, at lov om dispachører er nødvendig for at sikre det tvingende almene hensyn i forhold til at kunne beskytte tjenestemodtagerne. Lovregulering af dispachørhvervet er nødvendig for at sikre uvildighed, uafhængighed og brugerbeskyttelse i forbindelse med dispachørernes arbejde. Desuden angives det, at der er mange ligheder mellem dispachøruddannelsen og advokatuddannelsen.

Det anføres, at dispachører i den private engelske ordning kan betragtes som en slags forslag, hvilket medfører en del sager ved domstolene, mens danske dispachører ikke har haft en sag ved domstolene siden før 2. Verdenskrig. Det påpeges, at Danmark ikke er det eneste EU-land med offentlig regulering af dispachørhvervet, og der henvises til Tyskland, Finland, Sverige, Polen samt EØS-landet Norge.

Forsikring & Pension samt Danmarks Rederiforening opfordrer i et fælles høringssvar til, at lov om dispachører opretholdes. Loven vurderes ikke at være i strid med servicedirektivet. Det understreges, at lov om dispachører sikrer både en uddannelsesordning, og at en dispachør overholder høje krav vedrørende uafhængighed. Uafhængigheden sikres ved lovkravene i forbindelse med autorisation, lovkravene om hvilket arbejde der må udføres ved siden af dispachørhvervet, samt bestemmelserne om fratagelse

af autorisation. Det anføres, at uafhængigheden er aldeles afgørende for såvel rederier, forsikringselskaber mv., som ikke-erhvervsmæssige interesser. Ydermere anføres det, at tilliden til dispachørernes uafhængighed har medvirket til, at talrige retssager er undgået. Det anføres, at det næppe vil være muligt at opnå en ordning svarende til den gældende ved mindre indgribende forholdsregler, f.eks. en foreningsstyret ordning. Da der alene er 2-3 dispachører i Danmark, vil en foreningsstyret ordning være stærkt kritisabel. I øvrigt bemærkes det, at der i andre lande findes flere lovbaserede ordninger, der i betydeligt omfang svarer til den danske.

Kommentar:

De indkomne høringssvar indeholder informationer, som har givet anledning til en revurdering af problemstillingerne i forhold til lov om dispachører og servicedirektivet.

De anførte høringssvar bidrager med nye oplysninger om lignende ordninger for dispachører i andre medlemslande end oprindeligt antaget.

I høringssvarene anføres det, at dispachørernes uafhængighed er afgørende for en række parter. De nuværende lovkrav vurderes at være helt centrale for dispachørernes uafhængighed. Høringsparterne anfører, at en ophævelse af lov om dispachører vil medføre en forringet mulighed for at sikre uafhængighed blandt dispachørerne.

Den nuværende lovbaserede ordning måtte i givet fald forventes erstattet af en løsning organiseret af branchen. Høringsparterne vurderer, at det i et lille land som Danmark vil være meget vanskeligt at opretholde uafhængighed og uvildighed uden en ordning, som baseres på lovkrav – bl.a. set i lyset af, at der pt. kun er 3 danske dispachører og ikke eksisterer en brancheforening for dispachører.

På den baggrund vurderes det således ikke umiddelbart muligt at erstatte den nuværende ordning med en alternativ, mindre indgribende løsning, hvor uafhængighed, uvildighed og kvalitet fortsat opretholdes. På den baggrund vurderes det, at lov om dispachører ikke – som oprindeligt antaget - vil kunne kritiseres for at være i strid med servicedirektivets krav om proportionalitet.

Forslaget om ophævelse af lov om dispachører bortfalder således.

3.10. Høringssvar om lov om translatører og tolke

Copenhagen Business School henstiller til, at lov om translatører og tolke ikke ophæves. Der henvises til, at translatørordningen falder ind under servicedirektivets undtagelsesbestemmelse. Der henvises endvidere til, at udøvelsen af oversætterhvervet er frit for enhver med de nødvendige kvalifikationer. Det anføres, at det i en lang række tilfælde er et krav fra myndighederne i udlandet, at oversættelser skal være bekræftede. Det an-

føres tillige, at ingen restriktioner indebærer en forskelsbehandling af en tjenesteyder indenfor oversætterhvervet. Ydermere anføres det, at translatørbeskikkelsen er vigtig for det juridiske område, hvor retssikkerheden udgør et afgørende hensyn, og at en ophævelse af translatørloven vil fjerne muligheden for at opnå den nødvendige kvalitetssikring på det juridiske område.

Danske Advokater anfører, at de eksisterende autorisationsordninger er indført med henblik på at sikre, at translatører og tolke har de fornødne kvalifikationer og forudsætninger i øvrigt for at varetage deres opgaver, f.eks. med hensyn til korrekt oversættelse af juridiske dokumenter eller tolkebistand under retsmøder eller andre møder. Der henstilles til, at man – med henblik på fremover at sikre den fornødne kvalitet i disse ydelser – overvejer nærmere, om der eventuelt kan etableres en anden form for autorisationsordning for translatører og tolke, som må anses for proportional.

Danske Regioner finder det uheldigt, hvis uddannelseskravet for tolke ophører. Det anføres, at det kræver en vis indsigt og uddannelse for at kunne tolke i et patientforløb, og at sundhedspersonalet i regionerne ofte anvender professionelle tolke frem for familiære tolke.

Dansk Erhverv mener ikke, at kravene til opnåelse af beskikkelse er for restriktive i forhold til servicedirektivet. Det anføres, at en ophævelse af lov om translatører og tolke medfører en udvanding af begrebet, som gør markedet uigennemskueligt og risikerer at presse dansk som anvendt sprog i erhvervslivet. Der henvises i øvrigt til Translatørforeningens høringssvar.

Dansk Translatørforbund advarer indtrængende mod at ophæve translatørloven og derved fjerne translatørbeskikkelsen helt. Det anføres, at statslige autorisationsordninger skaber gennemsigtighed på markedet til gavn for forbrugerne. Endvidere anføres det, at der i en række tilfælde er krav om at anvende oversættelser udført af en person med officiel autorisation. En manglende statslig godkendelse kan give problemer ikke mindst hos myndighederne i sydeuropæiske lande og lande uden for EU. Der henvises i øvrigt til, at det fejlagtigt fremgår af lovbemærkningerne, at der kun findes lignende ordninger i Italien og Grækenland, da lignende ordninger findes i adskillige medlemslande, og at den danske model har tjent som forbillede.

Handelshøjskolen, Aarhus Universitet tager ubetinget afstand fra lovforslaget om ophævelse af loven om translatører og tolke. Det anføres, at en ophævelse vil være særdeles skadelig for retssikkerheden i Danmark og for Danmarks samhandel og samkvem i øvrigt med udlandet. Det anføres endvidere, at den danske autorisationsordning ikke er i uoverensstemmelse med servicedirektivet, idet ordningen må anses for at være ikke-diskriminerende, nødvendig og proportional. Ydermere anføres det, at en

ophævelse af autorisationsordningen står i skarp kontrast til udviklingen i Europa-Kommissionens politik om øget kvalitetssikring af tolkning og oversættelse, og der henvises i den forbindelse til Kommissionens Grøn-bog om Retssikkerhedsgarantier for mistænkte og tiltalte i straffesager i EU og til Kommissionens forslag til Rådets rammeafgørelse om visse proceduremæssige rettigheder i straffesager.

Justitsministeriet finder ikke, at lov om translatører og tolke bør ophæves, uden at det samtidig er sikret, at hensynene, der varetages i retsplejelovens § 149 og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 6, stk. 3, litra e, sikres på anden måde.

Kommunikation & Sprog henviser til støtte for autorisationsordningen til, at translatørsystemet er det eneste i Danmark, der garanterer en høj sproglig kvalitet af oversatte tekster til eller fra dansk. Det påpeges, at retsplejeloven fordrer anvendelse af translatører, og der henvises til rapport om tolkebidstand i retssager, udarbejdet af Domstolsstyrelsen i 2003, hvoraf bl.a. fremgår, at domstolene i retssager er forpligtede til at sikre, at tolke i retssager har de bedst mulige kvalifikationer. Det anføres, at det ikke er korrekt, at der kun findes lignende ordninger i Italien og Grækenland, da lignende ordninger findes i adskillige medlemslande, herunder Norge, Sverige og Finland. Der henvises til, at der i mange andre lande verden over eksisterer autorisationsordninger og krav om bekræftede oversættelser, og at disse lande ikke berøres af servicedirektivet, hvilket kan svække dansk erhvervsliv. Det anføres, at lov om translatører og tolke fremmer nationalsproget, idet sigtet med systemet er at garantere mundtlig og skriftlig kommunikation på et højt kvalitativt niveau. Det anføres endvidere, at loven ikke finder anvendelse på foranstaltninger truffet for at fremme kulturel eller sproglig mangfoldighed. Der henvises til, at kapitel II i servicedirektivet gør det muligt for medlemsstaterne at kræve dokumenter i form af originaler, bekræftede oversættelser eller bekræftede kopier, hvis dette er begrundet i et tvingende alment hensyn eller i øvrigt er tilladt i medfør af fællesskabsretten. Det påpeges ydermere, at langt den overvejende del af registreringen af translatører og tolke foregår administrativt på baggrund af en cand.ling.merc.-eksamen, der ikke medfører udgifter for det offentlige til afholdelse af eksamen.

Landsforeningen af Beskikkede Advokater anfører, at afskaffelse af translatørbeskikkelsen vil medføre en væsentlig forringelse af retssikkerheden i forbindelse med tolkes medvirken i retssager. Der henvises til, at kvaliteten af selve tolkningen, etikken omkring tolkningen og spørgsmålet om tavshedspligt vil blive forringet, hvis det ikke fremover vil være muligt at kunne rekvirere beskikkede translatører.

Statsautoriseret translatør Mia Steen Johnsen henviser til Translatørforeningens høringssvar og tilføjer, at ophævelsen er i strid med regeringens sprogpolitiske målsætning. Der henvises til, at det er vigtigt at kunne skelne mellem fagfolk og ikke-fagfolk. Det anføres endvidere, at ophæ-

velsen vil sende et signal om, at sproguddannelsernes status nedprioriteres.

Translatørforeningen tager kraftigt afstand fra forslag om at ophæve beskikkelsesordningen for translatører og tolke. Det anføres, at det fejlagtigt fremgår af lovbemærkningerne, at der kun findes lignende ordninger i Italien og Grækenland, da lignende ordninger findes i adskillige medlemslande, herunder Sverige, Finland, Tyskland og Østrig. Det anføres, at en ophævelse af loven vil være til fare for retssikkerheden i forhold til oversættelse af visse juridiske dokumenter for at opnå retsgyldighed. Det anføres endvidere, at den proportionalitetsvurdering, der ligger til grund for forslaget om at ophæve ordningen i Danmark er fejlagtig, både fordi ordningen findes i flere andre lande, og fordi ordningen ikke kan anses for mere restriktiv end nødvendig for at opnå formålet. Det anføres, at en afskaffelse af beskikkelsesordningen er en betydelig og bekostelig ulempe for Danmarks samhandel med udlandet. Der anføres desuden, at den danske ordning er et forbillede for beskikkelsesordninger i andre EU-lande, samt til at Europa-Kommissionen har opfordret til at styrke translatør- og tolkevirksomhed som profession.

Translatørkommissionens medlemmer Flemming Koue, Kirsten Wølch Rasmussen, Bo Myhrmann og Ann Gautier mener, at det er overordentligt kritisabelt at ophæve lov om translatører og tolke. Der henvises til, at der i lovforslag om tjenesteydelser i det indre marked refereres til brug af bekræftede kopier. Det anføres, at det fejlagtigt fremgår af lovbemærkningerne, at der kun findes lignende ordninger i Italien og Grækenland, da lignende ordninger findes i adskillige medlemslande, herunder Sverige, Finland, Spanien, Holland, Belgien, Frankrig, Tyskland, Østrig, Rumænien, Norge og Island, og at den danske model har tjent som forbillede. Der henvises desuden til, at ophævelsen vil være i strid med Europa-Kommissionens bestræbelser. Medlemmerne mener ikke, at den danske ordning er specielt restriktiv, og at den ikke hindrer et frit marked for oversættere, men derimod at en ophævelse vil udgøre et alvorligt retssikkerhedsproblem. Der henvises til retsplejelovens § 149, der lægger op til anvendelse af beskikkede translatører. Det anføres, at lovbemærkningerne ikke omtaler, hvem der skal foretage bekræftede oversættelser, som stadig vil blive forlangt i andre EU-lande. Der spørges til, om det er undersøgt, hvordan de øvrige EU/EØS-lande forholder sig. Endelig vedlægges en udtalelse fra Styringsudvalget for fagspråk ved Norges Handelshøyskole, som tilslutter sig Translatørkommissionens høringssvar.

Kommentar:

Flere høringssvar har påpeget, at en afskaffelse af lov om translatører og tolke vil indebære, at en række konkrete problemstillinger vil skulle løses, herunder bl.a. henvisninger til autoriserede translatører i retsplejeloven mv. samt i forbindelse med bekræftede oversættelser. Det vurderes, at disse problemstillinger i givet fald ville kunne løses med udgangspunkt i, at uddannelserne til translatør ikke forventes nedlagt.

Der er i forbindelse med høringen fremkommet en række nye oplysninger. Disse har givet anledning til en revurdering af, hvorvidt autorisationsordningen for translatører er i strid med servicedirektivets krav om proportionalitet.

Høringssvarene påpeger en række forhold omkring autorisationsordningen for translatører og tolke, herunder bl.a. at ordningen bidrager til at sikre gennemsigtighed og kvalitet på området.

I en række af høringssvarene påpeges det tillige, at der findes flere lignende autorisationsordninger for translatører i andre medlemslande end antaget i lovbemærkningerne.

Flere af høringssparterne henviser endvidere til Kommissionens Grøn bog om Retssikkerhedsgarantier for mistænkte og tiltalte i straffesager i EU. Det fremgår af Grøn bogens afsnit 5.2.2. (a) under overskriften "Uddannelse, autorisation og registrering", at: "Kommissionen finder, at for at kunne overholde kravene i menneskerettighedskonventionen og mange andre internationale instrumenter skal alle medlemsstater sikre uddannelse, autorisation og registrering af juridiske oversættere og retstolke."

Herefter listes en række minimumskrav til medlemsstaterne, herunder at "Medlemsstaterne skal have et system for autorisation af disse oversættere og tolke".

En række af høringssvarene stiller desuden spørgsmålstegn ved, om det er korrekt, at translatørloven kan siges at være i strid med servicedirektivet, og dermed skal indgå i lovforslaget.

På denne baggrund vurderes den danske autorisationsordning for translatører ikke at kunne kritiseres for at være i strid med servicedirektivets krav om proportionalitet. Translatørordningen er indrettet således, at det tilsigtede formål med ordningen ikke kan opnås ved mindre restriktive foranstaltninger som fx tilsyn med tjenesteydernes servicevirksomhed, ved en kompetent myndighed eller af mere enkle erklæringer, der skal indgives af translatøren.

Forslaget om ophævelse af lov om translatører og tolke bortfalder således.

3.11. Bemærkninger til andre dele af loven

Erhvervs- og Selskabsstyrelsens Center for Kvalitet i Erhvervs Regulering konstaterer, at ændringsloven ændrer en række love, hvilket vurderes at medføre umiddelbare administrative lettelser for erhvervslivet for så vidt angår selve loven, mens der forventes betydelige byrder i forbindelse med en senere udstedelse af bekendtgørelse. Samlet set har det ikke været

muligt at kvantificere de endelige byrder, men disse vil indgå ved næste års opdatering af Økonomi- og Erhvervsministeriets AMVAB-måling.

Kommentar: Høringssvarene har ikke givet anledning til ændring af lovforslaget.

Danmarks Apotekerforening beder om at få præciseret i bemærkningerne til lovforslaget, at farmaceutiske tjenesteydelser ikke er omfattet af lovens anvendelsesområde i overensstemmelse med servicedirektivet.

Kommentar: Farmaceutiske tjenesteydelser er omfattet af undtagelsen for sundhedsydelser fra servicedirektivet og er derfor ikke omfattet af denne ændringslov. Dette er præciseret i bemærkningerne til ændringerne af markedsføringsloven.

DI beklager, at lovforslagene ikke samlet giver den tilstrækkelige gennemsigthed, der er nødvendig for at vurdere gennemførelsen af servicedirektivet, navnlig fordi det ikke er oplyst, hvilke love og administrative bestemmelser der berøres for de øvrige ministerier. Der opfordres til at give et samlet billede af, hvilke autorisationsordninger og krav der bevarer, og hvilke der ophæves, inklusive ministeriernes begrundelser herfor. DI henviser til Sverige, hvor man som led i gennemførelsen af servicedirektivet har offentliggjort en omfattende rapport om pligter og rettigheder, og DI opfordrer til, at Erhvervs- og Byggestyrelsen på lignende vis informerer om direktivets indføring i dansk ret.

Kommentar: Det har ikke været muligt at fremlægge en samlet oversigt over de lovgivningsmæssige konsekvenser, herunder den screening af lovgivning, der blev påbegyndt i 2007, fordi screeningen ikke er afsluttet endnu. Høringssvaret har ikke givet anledning til ændring af lovforslaget.

Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration foreslår, i den del af lovbemærkningerne, der giver et resumé af servicedirektivet, at præcisere, at medlemslandenes ret til at kræve, at statsborgere fra tredjelande skal være i besiddelse af et visum eller en opholdstilladelse samt muligheden for at forpligte tredjelandsstatsborgere til at melde sig til de kompetente myndigheder, er undtaget servicedirektivets princip om fri udveksling af tjenesteydelser.

Kommentar: Forslaget er i overensstemmelse med servicedirektivet. Lovbemærkningerne er derfor tilpasset.

4. Andet

Lovforslaget har været i høring hos følgende ministerier og organisationer mv.:

3F, Advokatsamfundet, Akademikernes Centraladministration, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedsstyrelsen, Arbejdsmiljøinstituttet, Arbejdstilsynet, Banedanmark, BAT-kartellet, Beskæftigelsesministeriet, BFID, Bibliotekarforbundet, Biblioteksstyrelsen, Boligselskabernes Landsforening, Brancheforeningen for dykkermateriel, Brancheforeningen for Sæbe, Parfume og Teknisk/kemiske artikler, Bryggeriforeningen, BUPL, Byggefagenes Kooperative Landssammenslutning, Byggeriets Arbejdsgivere, Børsmæglerforeningen, CIRIUS, CO-Industri, Copenhagen Business School, DAKOFA, DANAK, Danbor Service A/S, Danmarks Apotekerforening, Danmarks Lærerforening, Danmarks Miljøundersøgelser, Danmarks Nationalbank, Danmarks Rederiforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Bygningsinspektørforening, Dansk Detail, Danske Advokater, Danske Andelsselskaber, Danske Ark, Danske Arkitektvirksomheder, Danske Bandagister, Danske Bioanalytikere, Danske Busvognmænd, Danske Fysioterapeuter, Danske Entreprenører, Dansk Ejendomsmæglerforening, Danske Kloakmestre, Dansk Eksportforening, Dansk Energi, Dansk Energi Brancheforening, Danske Patentagenters Forening, Danske Reklame- og Relationsbureauers Brancheforening, Dansk Erhverv, Danske Spil, Danske Speditører, Dansk Forening for Industriens Patents- og Varemærkespecialister, Dansk Gasteknisk Center A/S, Dansk Industri, Dansk Magisterforening, Danske Maritime, Dansk Metalarbejderforbund, Dansk Navigatorforening, Dansk Optikerforening, Dansk Patent- og Varemærkekonsulentforening, Danske Regioner, Dansk Sportsdykkerforbund, Dansk Standard, Dansk Sygeplejeråd, Dansk Sø- og Restaurationsforening, Dansk Tandlægeforening, Dansk Textil Union, Dansk Translatørforbund, Dansk Transport og Logistik, Dansk Vand- og Spildevandsforening, Dansk Varefakta Nævn, DELTA, Den alm. danske lægeforening, Den Danske Dyrælgeforening, Den Danske Landinspektørforening, De Samvirkende Købmænd, Det Kommunale Kartel, Det Tekniske Sikkerhedsråd, Det Økologiske Råd, DI Handel, Dispachørerne, Direktoratet for FødevareErhverv, Dispachørkommissionen, DJØF, Domstolsstyrelsen, DONG, DSB, DS Håndværk og Industri, Dykkercentret, Dykkerfirmaernes branche-forening, Elektricitetsrådet, ELFO – Elinstallatørernes Landsforening, EnergiMidt, Energinet, Ergoterapeutforeningen, Energistyrelsen, Erhvervs- og Byggestyrelsen, Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, FAFGE – Elbranchens Leverandørforening, FDB, Finansforbundet, Finansministeriet, Finansrådet, Finanstilsynet, FOA, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet, Forbrugerstyrelsen, Forbundet af Kirke- og Kirkegårdsansatte, Forbundet Kommunikation og sprog, FORCE, Foreningen af kliniske Diætister, Foreningen af radiografer i Danmark, Foreningen af Registrerede Revisorer, Foreningen af rådgivende ingeniører, Foreningen af Statsautoriserede Revisorer, Foreningen af vandværker i Danmark, Foreningen Industriel Retsbeskyttelse, Forsikring og Pension, Forskningsstyrelsen, Forsvarsministeriet, FTF, Færdselsstyrelsen, Færøernes Landsstyre, Fødevaredirektoratet, Fødevarestyrelsen, Godkendt teknologisk service, Gymnasieskolens Lærerforening, Gramex, Grønlands Hjemmestyre, Handelshøjskolen Århus Universitet, HK Handel, HNG I/S, HORESTA,

HS, Håndværksrådet, IDA, Ingeniørforeningen i Danmark, IT Branche-foreningen, ITEK, IT- og Telestyrelsen, Justitsministeriet, Kamstrup A/S, Kirkeministeriet, KODA, Kristelig Arbejdsgiverforening, Kulturarvstyrelsen, Københavns Energi, Københavns Fondsbørs, Klima- og Energi- ministeriet, Kommunernes Landsforening, Konkurrencestyrelsen, Koope- rationen, Kulturministeriet, Københavns Kommune, Landbrugsrådet, Landsforeningen af Kliniske Tandteknikere, Landsforeningen af statsau- toriserede fodterapeuter, Ledernes Hovedorganisation, LEGO, Lekon, LO, Lægemedelindustriforeningen, Lægemedelindustriforeningen, Læ- gemiddelstyrelsen, Marinarkæologisk Center, Maskinmestrenes Forening, MEGROS, Miljøministeriet, Miljøstyrelsen, Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fi- skeri, Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse, Ministeriet for Viden- skab, Teknologi og Udvikling, Oliebranchens Fælles Repræsentation, Pa- rallelimportørforeningen af lægemidler, Patent- og Varemærkestyrelsen, PM-Diving A/S, Psykologforeningen, Psykolognævnet, Realkreditrådet, Rigspolitiet, Samrådet for Ophavsret, Sammenslutningen af Danske Småøer, Sikkerhedsstyrelsen, SKAT, Skatteministeriet, Statens Bygge- forskningsinstitut, Statens Luftfartsvæsen, Statens og Kommunernes Ind- købsservice, Statsministeriet, Søfartsstyrelsen, Søværnet, Teknisk Lands- forbund, Teknologisk Institut, TEQNIK, Transportministeriet, Trafiksty- relsen for jernbane og færger, Translatørforeningen, Translatørkommissi- onen, Udenrigsministeriet, Undervisningsministeriet, Velfærdsministeri- et, Veltek, Videnskabsministeriet, Visit Denmark, Værdipapircentralen.

Følgende parter har meddelt, at de ikke har bemærkninger til lovforslaget:

CIRIUS, Dansk Arbejdsgiverforening, Arbejdstilsynet, Dansk Bygnings- inspektørforening, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Detail, DONG Energy, Finansministeriet, Finanstilsynet, FødevareErhverv, Fø- devareministeriet, IT- og Telestyrelsen, Konkurrencestyrelsen, Kultu- rarvstyrelsen, Lægemedelstyrelsen, Miljøministeriet, Patent- og Vare- mærkestyrelsen, Psykolognævnet, Realkreditrådet, Registrerede Reviso- rer FRR, SKAT, Søfartsstyrelsen, Tekniq, Transportministeriet, Vatten- fall, Undervisningsministeriet, Velfærdsministeriet, medlem af autorisati- onsudvalget Søren Hylleberg.